

Dezertarea cuvintelor

Blacks

Nici nu-ndrăznesc să-nșirui în cuvinte
cât de frumoasă ești, ca în povești,
înșirui de slove să prezinte
minunea unui vis, așa cum ești!

De-aș da un rost pornirilor sangvine
te-aș zugrăvi pe cerul larg deschis,
să te privesc în nopțile senine
cum strălucești când totu-i interzis.

Nu aș porni în lunga căutare
să te găsesc la margine de lumi,
să navighez pe marea de splendoare
dictată de Lumina ce-o aduni.

Îmi e de-ajuns să te privesc de-aproape
prin niște gratii fără de atomi
ca dragostea, bogată-n spectroscopie,
să-ți pună colorit în cromozomi.

Poate vei ști că te privesc prin focuri,
că ard intern, de dragoste hrănit.
O fac candid, lipsit de echivocuri,
și îți ofer un roșu-n colorit.

Dar cum aș zugrăvi Infinitatea
pe pânza unui cer atât de mic?
Ce Univers ar prinde vastitatea
unei iubiri ce arde sub ilic?

Așa că tac uimit de-a ta făptură
Cuvintele le-acuz de dezertări
că sunt firave, fără armătură,
ca al tău chip să-l pună în cântări.